

Beste medeparochianen,
broeders en zusters,

In de eerste lezing van vandaag
stond een heel mooi zinnetje.
Ik lees het u nog eens voor:
'God had medelijden met zijn volk.'
Vindt u dat niet prachtig?
'God had medelijden.'

En dan te bedenken dat
de voornaamste priesters en het volk
er een grote puinhoop van hadden gemaakt.
Maar toch had God medelijden met hen.
Wij denken wel eens dat God ons altijd
op onze fouten probeert te vangen.
Als een kritisch God.
Maar als wij in de fout gaan
dan heeft God juist medelijden met ons.
Ik vind dat zo bijzonder!

En daarom stuurt God vervolgens
gezanten naar hen toe.
Boodschappers.
Om hen te waarschuwen.
Maar de mensen lachten de boodschapper uit.
Ja, dan blijft er tenslotte nog maar één ding over:
een straf.
Er volgt een straf van zeventig jaar.
Precies hetzelfde aantal jaren
als zij zich niet aan de sabbat hadden gehouden.
Als straf wordt de tempel door een vijandige koning
in brand gestoken.
En het volk wordt weggevoerd in ballingschap
naar Babel.

Maar dan opnieuw zie je Gods medelijden.
Want als die zeventig jaar ballingschap voorbij zijn

geeft God het volk een tweede kans.
Ze mogen terug naar hun eigen land, naar Jeruzalem.
En de tempel mag opnieuw worden gebouwd.
Weer zien we Gods medelijden.
God blijft altijd maar zoeken
om zijn volk genadig te zijn.
Om zijn volk te helpen.
Het lijkt er wel op dat God nooit opgeeft.
Hij blijft altijd maar volhouden!
Zo is onze God.

In het evangelie zien we ook zo mooi
het medelijden van God.
Daar hoorden we deze bekende woorden:
“God heeft zijn Zoon niet naar de wereld gezonden
om de wereld te oordelen,
maar opdat de wereld door Hem zou worden gered.”
Eigenlijk weer hetzelfde.
God wil geen oordeel maar redding.
Met andere woorden: God geniet er niet van
als alles misgaat in deze wereld.
Maar juist dan zendt Hij zijn Zoon
om de wereld te redden.
Nogmaals, God heeft zo'n medelijden met ons.

En in hetzelfde evangelie zien we nog een zinnetje
dat ik misschien wat moet uitleggen.
Jezus zegt daarin tot Nicodemus:
“De Mensenzoon moet omhoog worden geheven
zoals Mozes eens de slang omhoog hief in de woestijn.”

Ik zal het proberen uit te leggen.
U weet dat het volk van God
veertig jaar lang door de woestijn heen trok
onder leiding van Mozes.
Veertig jaar lang. Dat is een hele tijd.
Maar het volk werd onderweg steeds minder tevreden.
Altijd maar datzelfde eten.

En altijd maar weer verder moeten trekken.
Ze kregen er genoeg van.
En zo werden ze boos op Mozes.
En uiteindelijk boos op God.

Ja, dan moet God toch ingrijpen.
God zendt giftige slangen.
Giftige slangen die hen in de hiel bijten.
Misschien wel om ze eens flink wakker te schudden
met al hun gemopper.

Maar dan bidt Mozes tot God:
“Heer heb medelijden met uw volk.”
Hooft u, daar hebben we weer dat woord 'medelijden'.
En dan krijgt God inderdaad medelijden met zijn volk.
En God zegt dan tot Mozes:
“Maak nu een slang van koper
en maak die vast aan een hoge paal.
Als de mensen dan naar die koperen slang kijken,
zal Ik ze genezen.”
En inderdaad gebeurde het zo.
Mensen keken op naar die koperen slang
en werden inderdaad genezen.
Een bijzonder verhaal, een koperen slang aan een hoge paal.

Ik was eens in zo'n grote barokkerk in Oostenrijk.
En daar had je twee zijaltaren.
U kent dat wel van vroeger.
En boven het ene zijaltaar was een groot
kruis waaraan Jezus hing.
En bij het andere zijaltaar
was een groot kruis, meer een paal,
met een koperen slang.
Precies zoals in dat verhaal van Mozes

Wat betekent dat dan toch?
Wel, het brengt ons bij Goede Vrijdag.
Jezus hangt aan het kruis.

Hoog op die berg van Golgotha.
En al die keren dat wij misschien
door een slang werden gebeten,
een rot opmerking van die,
of een belediging van een ander,
al die keren leed Jezus met ons mee.
Of als wij ziek zijn.
Of als wij fouten maken.
Dan lijdt Jezus met ons mee.
Jezus heeft ons verdriet zelf
aan den lijve willen ervaren.
Daarom hangt Hij daar aan dat kruis op Golgotha.

En als wij daar naar kijken,
dan zien we daar Gods medelijden met ons.
Ik denk ook dat daarom mensen zo graag
de Mattheüspassion van Bach horen.
Het geeft zo'n troost.

De apostel Petrus zegt het zo:
'Door zijn striemen is ons genezing geworden.'
Dat wil zeggen:
Iedere keer dat Jezus met een geselslag
werd geslagen,
iedere keer heeft Hij ook toen
onze pijnen en verdriet gedragen.
En als we daar naar durven kijken,
dan brengt ons dat troost en genezing.
'Door zijn striemen is ons genezing geworden.'

En het roept ons ook op
om niet te verdrinken in ons eigen verdriet.
Maar omhoog te zien.
En naar Jezus te kijken aan dat kruis op Golgotha.
Jezus kent onze moeilijkheden.
Zo heeft Gods Zoon ons verdriet het zijne gemaakt.
Dat is Gods medelijden met ons.
Amen.